

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/63/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6319201229
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6319201229.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu Q. K. K., so sídlom E. XX, XXX XX K. K., F.: XX XXX XXX, zastúpený URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanej M. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. 7, XXX XX G., zastúpená advokátom JUDr. Richardom Piliarom, so sídlom Školská 4, 977 01 Brezno, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/21/2019-234 z 09.06.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku žalovanej na náhradu trov konania mení tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o určenie vlastníckeho práva k pozemku parcele registra „C“ číslo XXX, o výmere XXX m², záhrady, zapísanej na LV č. XXXX Q. úradom, katastrálny odbor G. pre obec a katastrálne územie K. K. ako výlučné vlastníctvo žalovanej na základe notárom vydaného osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva k tomuto pozemku ako nedôvodnú po posúdení žaloby podľa ustanovení § 123, § 124, § 130, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, § 135a ods. 1, 3, § 115, § 116 a § 872 ods. 6 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ). Súd prvej inštancie súhlasil s názorom žalobcu, že osvedčenie o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydané notárkou JUDr. Annou Medveďovou so sídlom v Brezne dňa 14.04.2011 pod sp. zn. N XX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, J. XXXXX/XXXX malo vady, ale v tomto konaní o určenie vlastníckeho práva súd neriešil otázku zákonnosti vydania osvedčenia o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ale otázku vlastníctva k pozemku. Žalobcovi vytkol, že pri udelení súhlasu k vysporiadaniu pozemkov v prospech žalovanej formou notárskej zápisnice osvedčujúcej jej vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nepostupoval dôsledne, keď 07.04.2011 v písomnosti obsahujúcej súhlas s vysporiadaním pozemkov v katastrálnom území obce K. K. uviedol iba to, že súhlasí s vysporiadaním pozemkov parc. č. XXX, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX, ale neuviedol pre odstránenie akýchkoľvek pochybností, že tento súhlas neudeľuje pre konkrétnu parcelu, ktorá bola predmetom tohto konania a z akých dôvodov majú výhrady k nadobudnutiu vlastníckeho práva k spornému pozemku žalovanou. Dôkazmi predloženými žalovanou v súdnom konaní súd prvej inštancie zistil, že ku dňu udelenia súhlasu obcou k usporiadaniu vlastníckeho práva k určitým pozemkom v roku 2011 už boli podmienky vydržania vlastníckeho práva žalovanou k parc. CKN XXX kat. úz. K. K. dávno splnené. Žalovaná v konaní spochybňovala tvrdenie žalobcu, že žiadala obec o odkúpenie parc. CKN č. XXX kat. úz. K. K. a takáto jej žiadosť žalobcom preukázaná nebola. Právni predchodcovia žalovanej ešte pred začatím konania o vyhotovení registra obnovenej evidencie pozemkov podľa zákona č. 180/1995 Z. z. nadobudli vlastnícke právo k spornému pozemku vydržaním. Žalobca svoje

vlastnícke právo k predmetu sporu preukazoval výlučne tým, že pozemok bol na základe registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej aj „ROEP“) zapísaný na list vlastníctva v jeho prospech. Na úspech v spore o určenie vlastníckeho práva nestačí spochybníť vlastnícke právo protistrany, ale žalobca je povinný preukázať svoje vlastnícke právo, na ňom leží dôkazné bremeno, aby preukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

1.1 Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C.s.p.“) priznal žalovanej voči žalobcovi ako neúspešnej strane v spore nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku vo veci samej samostatným uznesením.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie iba vo výroku o nároku žalovanej na náhradu trov konania voči žalobcovi napadol odvolaním žalobca s odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Poukázal na to, že pozemok parcela registra „C“ č. XXX o výmere XXX mX vedený v súčasnosti na LV č. XXXX vo vlastníctve žalovanej bol v katastri nehnuteľností evidovaný vo výlučnom vlastníctve žalobcu až do doby nadobudnutia tohto pozemku žalovanou na základe osvedčenia vyhlásenia o vydržaní zo 14.04.2001 sp. zn. N XX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, o čom svedčí záznam pod číslom Z XXXX/XX. Žalobca svoju vôľu pristúpiť k podaniu žaloby o určenie vlastníckeho práva odôvodňoval vedomosťami o vadách vydržania žalovanej cestou notárskej zápisnice a jeho následnej možnej nezákonnosti. To, že notárska zápisnica, ktorá bola titulom nadobudnutia vlastníckeho práva k parcele CKN č. XXX žalovanou bola vyhotovená s vadami konštatuje aj súd prvej inštancie v bode 44 odôvodnenia rozsudku.

2.1 Žalobca je samostatný územný samosprávny a správny celok Slovenskej republiky, ktorý pri nakladaní s jeho majetkom musí postupovať podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Tento zákon ukladá obci povinnosť hospodáriť s majetkom obce v prospech rozvoja obce a jej občanov a ochrany a tvorby životného prostredia a zároveň povinnosť tento majetok zveľaďovať, chrániť a zhodnocovať a na jeho ochranu využívať aj všetky právne prostriedky. Vďaka tomu, že žalobca bol ako vlastníak spornej parcely zapísaný pri vyhotovení registra obnovenej evidencie pozemkov a nikto túto skutočnosť nenapádal, žalobca považoval za nesporné, že titul nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto pozemku z jeho strany bol zákonný. K zmene vlastníka pozemku došlo cestou vydržania na základe notárskej zápisnice, ktorá mala od samého počiatku vady. Žalobca mal preto zákonnú povinnosť chrániť svoje vlastníctvo aj súdnou cestou. Žalobcove zmýšľanie o vadách nezákonnosti vydržania vlastníckeho práva podporilo aj nepochopiteľné správanie sa žalovanej, ktorá po tom ako vlastnícke právo na základe uvedeného osvedčenia o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva bola zapísaná ako vlastníka nehnuteľnosti, podala obci žiadosť o odkúpenie totožného pozemku. Až v súdnom konaní iniciovanom žalobcom boli doložené listiny, ktoré preukazovali dávne užívanie pozemku právnyimi predchodcami žalovanej dlhú dobu pred vydaním osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva aj pred samotným nadobudnutím vlastníckeho práva žalobcom cestou REOP. Ak by sa rozhodovanie súdu prvej inštancie opieralo len o dôkazy a tvrdenia uvedené v žalobnom návrhu a osvedčenie o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva žalovanou, rozhodnutie vo veci by bolo odlišné. Vzhľadom na to je žalobca toho názoru, že spravodlivým rozhodnutím by bolo nepriznať náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov. Súd prvej inštancie mal v konaní postupovať pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 257 C.s.p., ktoré odôvodňuje výnimočne nepriznať náhradu trov konania úspešnej strane v spore, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Za dôvody hodné osobitného zreteľa žalobca považuje, že pri podaní žaloby si plnil svoju zákonnú povinnosť chrániť majetok obce z dôvodu, že mal vedomosť o možných nezákonnostiach, pochybných spôsoboch a vadách vzťahujúcich sa k spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, ktoré sa v konaní aj potvrdili a vďaka nim napriek vadám došlo k zmene vlastníka v katastrálnom operáte a žalobca prišiel o výlučné vlastníctvo k uvedenému pozemku.

2.2 Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania priznaný nebude.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu podľa § 34 C.s.p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že odvolanie žalobcu smerovalo len proti výroku o trovách konania rozsudku súdu prvej inštancie a pre rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie (§ 385 ods. 1 C.s.p.), a to len v rozsahu podaného odvolania žalobcom, ktorým je podľa § 379 C.s.p. viazaný a z hľadiska dôvodov vymedzených v odvolaní žalobcu v súlade s § 380 ods. 1 C.s.p. a dospel k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správne, ale z dôvodu nevykonateľného výroku o nároku

žalovanej na náhradu trov voči žalobcovi je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 C.s.p. zmeniť.

5. Zo spisu odvolací súd zistil, že žalobu o určenie vlastníckeho práva k parcele registra „C“ č. XXX o výmere XXX mX v katastrálnom území K. K. podal žalobca konajúc starostom obce F. O. J. v tom čase nezastúpený právny zástupcom URBÁNI & Partners s.r.o. dňa 05.06.2019 s odôvodnením, že parcela CKN č. XXX bola na základe vyhotoveného registra obnovenej evidencie pozemkov podľa zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva pozemkom zapísaná do vlastníctva obce K. K. a žalovaná sa stala vlastníkom tejto parcely na základe protiprávne vydaného osvedčenia o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydaného notárkou JUDr. Annou Medveďovou dňa 14.04.2011. Na žiadosť žalovanej adresovanej 17.01.2011 obci K. K. obec vyslovila nesúhlas „cestou uznesenia obecného zastupiteľstva č. XX/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX s predajom uvedenej parcely do vlastníctva žalovanej, a to najmä z dôvodu možného narušenia prístupových práv k rodinnému domu súpisného č. XXX vo vlastníctve S. G.“ a napriek nesúhlasnému vyjadreniu obce K. K. na základe svojvoľného a protiprávneho osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva nadobudla vlastnícke právo k tejto parcele žalovaná. K žalobe bol pripojený aj výpis z uznesenia Obecného zastupiteľstva v K. K. konaného dňa 27.06.2012, podľa ktorého Obecné zastupiteľstvo v K. K. vzalo na vedomie žiadosť o odpredaj parcely CKN č. XXX pre M. G. a neschválilo odpredaj parcely CKN č. XXX pre M. G.. Z listu adresovaného notárke JUDr. Anne Medveďovej 28.07.2014 starostkou obce K. K. S. E. Y. a listu adresovaného starostkou obce K. K. 14.11.2016 Q. úradu G., katastrálny odbor je zrejmé, že obec mala výhrady voči nadobudnutiu vlastníckeho práva k parcele CKN č. XXX žalovanou a dožadovala sa prešetrenia, akým spôsobom mohla žalovaná vydržať vlastnícke právo k nehnuteľnosti vo vlastníctve obce. Po obdržaní odpovede z Okresného úradu Brezno, katastrálny odbor 14.06.2016 s vysvetlením ohľadne postupných zápisov evidenčných údajov a vlastníckych práv k CKN parc. č. XXX kat. úz. K. K. zaslal žalobca 17.08.2016 žalovanej pokus o zmier, kde ju žiadal o spätný prevod vlastníckeho práva na obec K. K. k parcele č. CKN XXX v lehote XX dní, v opačnom prípade bude podaný návrh na súd. V súdnom spise na č. I. 133 až 134 je v kópii žurnalizovaný prípis notárky Z. M. S. Q. úradu K. K. z XX.XX.XXXX, v ktorom notárka vysvetlila obci, kedy a akým spôsobom vstúpili právni predchodcovia žalovanej do užívania pozemku zodpovedajúceho parcele CKN č. XXX, ktorá nebola obecnou komunikáciou, ale záhrada vedená na evidenčnom liste č. XXX, na základe ktorého aj rodičia žalovanej platili dane za užívanej tejto parcely. Z dôkazov predložených žalovanou v priebehu súdneho konania súd prvej inštancie ustálil, že žaloba o určenie vlastníckeho práva nie je dôvodná, pretože právni predchodcovia žalovanej nadobudli vlastnícke právo k pozemku zodpovedajúcemu parcele CKN č. XXX kat. úz. K. K. ešte pred začatím konania o vyhotovení registra obnovenej evidencie pozemkov, ktorý bol podľa správy Okresného úradu, katastrálny odbor, Brezno zapísaný do katastra nehnuteľností v roku 2006.

6. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 09.06.2020 napriek oboznámeniu všetkých dôkazov svedčiacich v prospech žalovanej zotrval na podanej žalobe a pre prípad úspechu si uplatňoval nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná nepopustila zo svojej obrany, žiadala žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi.

7. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu so stručným odôvodnením, že podľa § 255 ods. 1 C.s.p. bola žalovaná v spore úspešná, z tohto dôvodu jej patrí nárok na náhradu trov konania.

8. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

9. Rozhodovanie o trovách konania upravuje Civilný sporový poriadok v § 262 tak, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Žiadna zo strán v priebehu konania netvrdila, že pre rozhodnutie o trovách konania existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, každá z nich v záverečnej reči pred vyhlásením dokazovania za skončené požadovala rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 C.s.p. podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobca až v odvolaní tvrdí, že za dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu je potrebné považovať preukázanie skutočností ním

tvrdených v žalobe, že osvedčenie notára o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nebolo vydané v súlade s § 63 ods. 1 písm. a) zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a že obec pri podaní žaloby konala na základe zákonného príkazu ochraňovať majetok obce.

11. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 168/2018 z 10.10.2018 nie je možné vyvodit' žalobcom tvrdené, že súd je povinný ex offio skúmať, či v súdnom spore neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. Právna veta nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 168/2018 znie: „Konanie o náhrade trov konania je konaním kontradiktórnym. Preto mal dať krajský súd priestor sťažovateľke na vyjadrenie k prípadnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku; toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre účastníkov konania. Pokiaľ je aplikované bez toho, že by relevantné dôvody na taký postup boli posudzované, ide o postup svojvoľný, a teda zasahujúci do základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa článku 6. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

11.1 Podstatou tohto rozhodnutia Ústavného súdu SR je, že ak súd zvolí postup podľa § 257 C.s.p., nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania, a že ak má súd v úmysle použiť moderačné právo alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila. Strana, ktorej by inak nárok na náhradu trov konania vznikol sa nemôže dozvedieť o aplikácii ustanovenia § 257 C.s.p. iba z rozhodnutia súdu.

12. Ak žiadna zo strán nenavrhol aplikačiu ustanovenia § 257 C.s.p. nemal súd prvej inštancie dôvod zaoberať sa tým, či v spore existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu.

13. Žalobca bezdôvodne vytýka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci v časti rozhodovania o trovách konania, na ktoré súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. Až do rozhodnutia súdu prvej inštancie každá zo strán bola toho názoru, že rozhodnutie o trovách konania má odrážať výsledok súdneho konania.

14. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila. Odvolací súd nezdieľal názor odvolateľa, že za dôvody hodné osobitného zreteľa pre neuloženie povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej žalovanej by malo byť považované, že obec je povinná podľa zákona chrániť svoj majetok a že až v priebehu konania boli o vlastníckom práve žalovanej doložené listiny, ktoré napriek pochybnostiam o správnosti osvedčenia o vyhlásení o vydržaní vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam preukázali, že žalovaná sa stala vlastníčkou parcely CKN č. XXX kat. úz. K. K.. I keď už z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie bolo zrejmé, že žaloba nemôže byť úspešná, zotrval žalobca na podanej žalobe, ktorej sa mohol vyhnúť tým, že by v súčinnosti s notárkou Z.. S. a žalovanou ešte pred začatím súdneho konania tak podrobne ako súd prvej inštancie prešetrili vlastnícke a evidenčné vzťahy k spornej parcele. O dôvodoch hodných osobitného zreteľa pre zmiernenie tvrdosti zákona o náhrade trov konania by bolo možné podľa názoru odvolacieho súdu uvažovať v prípade, ak by bol žalobca po vykonanom dokazovaní vzal žalobu späť s odôvodnením, že až v súdnom konaní boli preukázané rozhodujúce skutočnosti v podstate potvrdzujúce obsah vyhlásenia žalovanej o vydržaní vlastníckeho práva k spornej parcele. Za situácie, keď súd prvej inštancie žalobu zamietol, správne rozhodol o nároku strán sporu na náhradu trov konania podľa úspechu v spore, ktorý princíp je potrebné vo všeobecnosti aplikovať aj podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje.

15. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné. Pokiaľ odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak len z dôvodu, že súd prvej inštancie neuložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania žalovanej. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku úspešnej žalovanej na náhradu trov konania nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania a neurčil lehotu na plnenie. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/41/2016 z 25. 05. 2017 rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť vykonateľné (§ 232 ods. 1 C. s. p.), pretože podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník) už len o výške náhrady trov konania (a v prípade zastúpenia advokátom podľa § 263 ods. 1 C. s. p. aj o prijímateľovi tejto náhrady). To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 C. s. p. nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. O povinnosti nahradiť trovy konania preto

musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C. s. p. Tomu musí zodpovedať aj formulácia tzv. náhradového výroku, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania s tým, že iba o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Odvolací súd zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o náhrade trov konania len z dôvodu, aby bolo vykonateľné a lehotu na plnenie určil na tri dni od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

16. Rovnakým spôsobom podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. rozhodol odvolací súd aj o nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania, v ktorom v celom rozsahu uspela. Aj v prípade náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodovať o výške trov odvolacieho konania súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C. s. p., z tohto dôvodu aj lehota na plnenie náhrady trov odvolacieho konania je viazaná na právoplatnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).